

Sygn. akt V KO 28/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie zażalenia **T. N.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.

z dnia 29 grudnia 2017 r.

o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. PR 2 Ds.2017,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 18 kwietnia 2018 r.

wniosku Sądu Rejonowego w G. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanawia:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 26 lutego 2018 r., zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu zażalenia T. N. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 29 grudnia 2017 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez prokuratorów Prokuratury Rejonowej w G. w związku z prowadzonym przeciwko skarżącemu postępowaniem karnym o czyn z art. 276 k.k. We wniosku Sąd nadto wskazał, że zdaniem skarżącego, istnieje w G. układu prokuratorsko- sędziowski. Te okoliczności mogą być źródłem wątpliwości, co do bezstronnego rozpoznania przedmiotowej sprawy przez miejscowo właściwy Sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż przytoczone w nim argumenty nie wskazują, aby w przedmiotowej sprawie zaistniały przesłanki skutkujące koniecznością przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Oczwistym jest, że zarówno zachwianie swobody orzekania jak i obawa o rozpoznanie sprawy w sposób obiektywny są czynnikami warunkującymi skorzystanie z instytucji art. 37 k.p.k., jednakże ciężar wykazania ich spoczywa na wnioskującym sędzie. Po zapoznaniu się z przedstawionymi aktami sprawy należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie brak jest przesłanek do uwzględnienia wniosku, bowiem nie zachodzi żadna z sytuacji uzasadniających odstępnie od właściwości miejscowej sądu, pierwotnie ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów. Zaakceptowanie stanowiska Sądu wyrażonego w uzasadnieniu wystąpienia mogłoby doprowadzić do sytuacji, że to strona, poprzez różnego rodzaju działania, w tym nawet insynuacje, doprowadzałaby do zmiany tej właściwości, nie mającej nic wspólnego z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Powaga wymiaru sprawiedliwości wymaga natomiast, aby sądy nie ulegały presji stron procesowych i opinii publicznej, ani nie popadały w wątplenie co do własnych kompetencji w zakresie przeprowadzenia rzetelnego postępowania. Racjonalna nieustępliwość w tym względzie sprzyja kształtowaniu się pozytywnego wizerunku organów trzeciej władzy, minimalizując tym samym wątpliwości co do obiektywizmu i niezawisłości w rozpoznawaniu przyszłych spraw, ograniczając tendencję do nadużywania stosowania właściwości delegacyjnej w związku z inicjatywami sądów na tle wątpliwości co do respektowania gwarancji sprawiedliwego procesu (zob. *postanowienie SN z dnia 28 października 2011 r., III KO 72/11, Lex nr 1044040*).

Wskazać jednak należy, mając na uwadze wnioski wynikające z treści opinii sądowo-psychiatrycznych znajdujących się w aktach sprawy, że Sąd przed przystąpieniem do rozpoznawania zażalenia, winien wyznaczyć skarżącemu pełnomocnika z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.